

CHƯƠNG VI: KHÚC NGOẶC CỦA DRACO

Harry ở lại trong khuôn viên nhỏ hẹp của Trang trại Hang Sóc trong vài tuần sau đó. Nó dành phần lớn thời gian để chơi Quidditch hai người một đội trong vườn cam của nhà Weasley (nó và Hermione chơi lại Ron và Ginny; Hermione chơi rất tồi, còn Ginny thì chơi tốt, nên chúng nó cũng ngang sức ra trò) và những buổi tối ăn những khẩu phần dành cho 3 người trong tất cả những gì mà bà Weasley bày trước mặt.

Đó đã có thể là một kỳ nghỉ hạnh phúc và yên bình nếu như không có những sự mất tích, những tai nạn kỳ lạ, thậm chí chết chóc, những thứ xuất hiện hầu như hàng ngày trong tờ Tiên Tri. Thỉnh thoảng anh Bill và ông Weasley còn mang về nhà những tin tức chưa được đăng tải. Trong sự tức giận của bà Weasley, bữa tiệc sinh nhật lần thứ 16 của Harry đã bị phá hỏng bởi những tin tức kinh khủng mang đến bởi Remus Lupin, lúc này trông rất thể lương và dữ tợn, mái tóc màu nâu của ông đã có những lọn tóc xám rối bù, quần áo thì rách rưới và chấp vá hơn bao giờ hết.

“Có thêm vài vụ tấn công của Giám Ngục nữa,” ông nói khi bà Weasley chuyển cho ông một mẫu bánh sinh nhật khá to. “Và người ta đã tìm thấy xác của Igor Karkaroff trong một căn lều trên phía bắc. Dấu ấn Hắc Ám đã được tìm thấy trên thi thể - ừm, nói thật ra, tôi rất bất ngờ khi thấy hắn đã sống đến 1 năm liền sau khi trốn khỏi bọn Tử Thần Thực Tử; anh của Sirius, Regulus, chỉ tồn tại được vài ngày theo như trí nhớ của tôi.”

“Đúng đấy, ừm,” bà Weasley cau mày, “có lẽ chúng ta nên nói về cái gì đó khác...”

“Chú có nghe thấy tin tức gì về Florean Fortescue không chú Remus ?” Bill hỏi, trong khi được Fleur liên tục tiếp rượu vào cốc. “Người đàn ông làm chủ...”

“... cái quán kem ở Hẻm Xéo ?” Harry ngắt lời, với một cảm giác khó chịu, rỗng tuếch trong lòng. “Ông ấy thường cho con ăn kem miễn trả tiền. Việc gì đã xảy ra thế ?”

“Bị san bằng, theo như bộ dạng cái quán của ông ta.”

“Tại sao thế ?” Ron hỏi, bà Weasley thì nhìn thẳng vào Bill, giận dữ.

“Ai biết được ? Ông ta có thể làm cho chúng tức giận theo cách nào đó. Ông ta là một người tốt, Florean.”

“Tiện nói về Hẻm Xéo,” ông Weasley nói, “hình như là Ollivander cũng đi tong thì phải.”

“Người làm đũa thần ạ ?” Ginny giật mình.

“Đúng ông ta đấy. Cửa hàng rỗng tuếch. Không hề có dấu hiệu ẩu đả. Không ai biết ông ta tình nguyện đi hay là bị bắt cóc.”

“Nhưng mà đũa thần thì... người ta làm đũa thần thế nào bây giờ ?”

“Còn có những người chế tạo khác nữa chứ,” Lupin nói. “Nhưng mà Ollivander là người tốt nhất, và nếu phía bên kia có ông ta thì đúng là không hay chút nào.”

Ngày tiếp sau bữa tiệc trà có vẻ ảm đạm này, ba bức thư cùng với danh mục sách giáo khoa đã được gửi đến từ Hogwarts. Harry đã được gửi kèm thêm một sự bất ngờ nữa, nó được chỉ định làm đội trưởng đội Quidditch.

“Điều này làm cho cậu có vai trò bằng với Huynh trưởng đấy!” Hermione nói vui vẻ. “Cậu có thể dùng phòng tắm chung của chúng tớ cùng những thứ khác nữa đấy!”

“Wow, tớ nhớ cái ngày mà anh Charlie đeo một trong những thứ này,” Ron nghiên cứu cái phù hiệu một cách vui thích. “Harry, tuyệt vời thật, cậu là đội trưởng của tớ... tớ cho rằng chỉ khi nào cậu cho tớ ở lại trong đội, ha ha...”

“Này, mẹ không nghĩ là chúng ta có thể hoãn chuyến đi đến Hẻm Xéo thêm một ngày nào nữa khi mà các con đã nhận được những thứ này,” bà Weasley thở dài, nhìn vào danh mục sách của Ron. “Chúng ta sẽ đi vào thứ bảy nếu như cha con không phải làm việc. Mẹ sẽ không đến đó nếu không có ông ấy đâu.”

“Mẹ này, thực lòng thì mẹ có nghĩ rằng kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy sẽ trốn trong một cái kệ sách ở cửa hàng Flourish và Blotts không đấy?” Ron cười thầm.

“Fortescue và Ollivander đã đi nghỉ rồi phải không nào?” bà Weasley nổi giận. “Nếu con nghĩ rằng an ninh là vấn đề đáng cười thì con có thể ở lại và mẹ sẽ tự mình lấy các thứ...”

“Không, con muốn đi, con muốn xem quán của anh Fred và George!” Ron nói vội.

“Thế thì con phải xem lại tư tưởng của mình đi cậu bé, trước khi mẹ quyết định rằng con quá thiếu chín chắn để đi cùng mọi người!” bà Weasley nói một cách tức giận, vồ lấy cái đồng hồ của bà, với chín cái kim cùng chỉ vào “nguy hiểm chết người”, và chỉnh lại nó cho cân trên một đồng khăn mặt vừa mới giặt xong. “Và sự trở lại Hogwarts cũng được xem xét theo cách đó nữa đấy!”

Ron quay lại nhìn một cách ái ngại vào Harry khi mẹ của nó nhắc cái giỏ giặt ủi cùng với cái đồng hồ chênh vênh trong tay mình và ra khỏi căn phòng.

“Ôi trời... giờ thậm chí không thể nói đùa ở đây được nữa hay sao...”

Nhưng mà cuối cùng thì Ron cũng tránh lảng tránh về Voldermort trong vài ngày sau đó. Thứ Bảy đã đến mà không có thêm một cơn giận dữ nào nữa của bà Weasley, mặc dù bà có vẻ rất căng thẳng trong bữa sáng. Bill sẽ phải ở nhà cùng với Fleur (phần nhiều do ý muốn của Hermione và Ginny), anh chuyển một cái túi đầy tiền sang bên kia bàn cho Harry.

“Thế còn của em đâu?” Ron đòi hỏi ngay lập tức, mắt mở to.

“Cái đó là của Harry, gốc ạ,” Bill nói. “Anh lấy tiền ra từ két cho em đấy Harry, bởi vì lúc này người ngoài phải mất 5 giờ đồng hồ mới lấy được vàng cơ đấy, bọn yêu tinh đã tăng cường bảo vệ rất nghiêm ngặt. Hai ngày trước Arkia Philpott đã bị cái Do Thám Trung Thực tắc ở trong cái... E hèm, tin anh đi, cách này dễ hơn nhiều.”

“Cám ơn anh Bill,” Harry nói, nhét những đồng vàng vào túi.

“Ăn lúc nào cũng thật sâu sắc,” Fleur thì thầm trêu mếu, véo vào mũi của Bill. Ginny làm điệu bộ buồn nôn vào bát ngũ cốc của nó đằng sau Fleur, làm cho Harry cười đến nghẹn thở mồm bánh bột ngô, khiến Ron phải dấm dấm vào sau lưng của nó.

Đó là một ngày u ám và ẩm ướt. Một trong những chiếc xe đặc biệt của Bộ Phép Thuật mà Harry đã được ngồi một lần rồi đang chờ mọi người ở sân trước khi họ ra khỏi nhà, co ro trong áo choàng của mình.

“Hay thật, ba lại lấy được xe nữa rồi,” Ron tán dương, vươn vai một cách sang trọng khi chiếc xe di chuyển chậm chạp ra khỏi trang trại, Bill và Fleur vẫy chào từ cánh cửa sổ nhà bếp. Nó, Harry, Hermione và Ginny đều đang ngồi thoải mái rộng rãi trong ghế sau.

“Đừng có trông mong nhiều quá nhé, tất cả chỉ vì Harry thôi,” ông Weasley nói ra sau vai của mình. Ông và bà Weasley ngồi ở đằng trước với người lái xe của Bộ, chỗ dành cho hành khách phía trước đã được kéo thành một cái sofa dành cho 2 người. “Nó phải được bảo vệ tối đa. Và chúng ta cũng sẽ được bảo vệ thêm nữa ở Quán Vạc Lũng.”

Harry chẳng nói gì cả; nó không thích thú lắm với công việc mua sắm trong sự bao bọc của một tiểu đoàn Thần Sáng. Nó đã nhét cái Áo Tàng Hình vào túi đeo vai của mình và nghĩ rằng, nếu như điều đó tốt cho thầy Dumbledore thì cũng tốt cho cả Bộ nữa, mặc dù bây giờ nó đang nghĩ về cái áo, nó không chắc là Bộ cũng biết về điều đó.

“Đây rồi,” người lái xe nói sau một thời gian rất ngắn, lần đầu tiên ông nói khi lái xe chậm chậm qua đường Charing Cross và dừng phía ngoài Quán Vạc Lũng. “Tôi sẽ chờ mọi người, mọi người vào đó khoảng bao lâu?”

“Vài tiếng, tôi nghĩ vậy,” ông Weasley nói. “À tốt rồi, anh ta ở đây rồi!”

Harry theo ông Weasley và ngó ra cửa sổ, tìm nó đập thành thịch. Không có một Thần Sáng nào đang chờ ở ngoài nhà trọ, thay vào đó là Rubeus Hagrid to lớn với bộ râu rậm, người coi rừng của Hogwarts mặc một cái áo khoác da hải ly dài, rạn rở khi nhìn thấy Harry, bất chấp những cái nhìn hoảng hốt của những người Muggle đi qua.

“Harry!” Ông hét vang, kéo Harry vào một cái ôm đến gãy cả xương khi Harry ra khỏi xe. “Buckbeak - ý ta là Witherwings - con phải gặp nó đấy Harry, nó rất vui khi được quay trở lại bầu trời rộng rãi...”

“Con rất vui nó được hài lòng,” Harry cười to khi nó xoa vào sườn của mình. “Con không nghĩ ‘bảo vệ’ lại là bác.”

“Ta biết, giống ngày xưa phải không? Thấy chưa, Bộ muốn cử đi một lũ Thần Sáng nhưng mà ngài Dumbledore nói là ta sẽ đi,” Hagrid tự hào, uốn ngực lên và nhét hai ngón tay cái vào túi quần. “Ta đi thôi, hai người đi trước đi, Molly, Arthur...”

Quán Vạc Lũng, lần đầu tiên trong trí nhớ của Harry, hoàn toàn trống rỗng. Chỉ có đúng ông chủ đất Tom, da nhăn nheo và răng thì rụng hết, là còn trụ lại trong những người cũ. Ông nhìn lên đầy hy vọng khi họ bước vào, nhưng trước khi ông có thể thốt lên lời, Hagrid nói về quan trọng, “Hôm nay chỉ đi qua đây thôi, Tom, chắc là ông cũng hiểu được, công việc của Hogwarts, ông biết rồi đấy.”

Tom gật đầu ử rử và tiếp tục quét những mảnh kính vỡ; Harry, Hermione, Hagrid, và nhà Weasley đi qua quầy bar ra ngoài và đến cái sân nhỏ bé lạnh lẽo ở đằng sau, nơi để những cái thùng chứa rác. Hagrid giờ cái ô màu hồng của ông lên và gõ nhẹ vào một viên gạch ở trên tường, nó mở ra ngay tức thì một cái cổng vòm dẫn đến một con phố rải sỏi quanh co. Họ bước vào cổng và dừng lại, nhìn xung quanh.

Hẻm Xéo đã thay đổi. Cái cửa sặc sỡ và lấp lánh, trưng bày những quyển sách phép, những thành phần bào chế thuốc, và những cái vạc, đã bị che mất, giấu mình đằng sau những bức áp phích to đùng của Bộ Pháp Thuật. Phần lớn những bức áp phích ảm đạm, tím ngắt này mang nội dung về những bản phóng tác thối phồng lên của những quyển hướng dẫn an ninh của Bộ đã được gửi đi trong mùa hè, còn thêm một vài chiếc ảnh động đen trắng của những tên Tử Thần Thực Tử chưa bị bắt. Bellatrix Lestrange đang cười nhạo báng ở phía trước trong một bức ảnh gần nhất. Một vài cửa sổ đã bị lắp kín, đó là cửa Cửa Hiệu Kem Florean Fortescue. Thêm nữa, một vài quầy hàng tồi tàn đã mọc lên dọc theo con phố. Cái gần nhất được dựng lên ở ngay phía ngoài của Cửa hàng Flourish và Blotts, phía dưới một mái hiên kẻ sọc dơ bẩn, và có một cái bảng gắn ở phía trước:

BÙA HỘ MỆNH

Có tác dụng chống người sói, <--Nguy hiểm từ bên ngoài, và --từ bên trong nữa! >

Một phù thủy nhỏ bé ử rử đang khua leng keng đầy những biểu tượng bằng bạc gắn vào những dây xích về phía những người qua lại.

“Một cái cho cô bé, thưa bà?” ông ta gọi về phía bà Weasley khi họ đi qua, liếc mắt vào Ginny. “Bảo vệ cái cổ xinh xắn của cô?”

“Nếu như ta mà đang làm việc thì...” ông Weasley nhìn người bán bùa, trừng trừng giận dữ.

“Đúng rồi, nhưng mà đừng có bắt bớ ai trong lúc này anh ạ, chúng ta đang vội đấy,” bà Weasley lo lắng giờ lên một bản danh sách dài. “Em nghĩ là chúng ta nên đến Cửa hiệu của bà Malkin đầu tiên, Hermione cần một cái áo choàng mới, và áo của Ron thì đã ngắn quá đầu gối rồi, con cũng cần một cái đấy Harry, con đã lớn lên nhiều - đi nào mọi người - ”

“Molly, chẳng có lý nào mà tất cả chúng ta cùng đến chỗ Bà Malkin cả,” ông Weasley nói. “Tại sao ba đưa nhỏ lại không đi với Hagrid nhỉ, còn mình thì đi đến Cửa Hiệu Florish và Blotts để mua sách cho bọn trẻ?”

“Em cũng chẳng biết nữa,” bà Weasley lo lắng, rõ ràng là đang phân vân giữa việc mua hàng nhanh chóng và việc đi cùng nhau thành một đoàn. “Hagrid, anh có nghĩ...”

“Đừng lo, bọn nhỏ sẽ an toàn khi đi với tôi Molly à,” Hagrid nói nhẹ nhàng, vẩy vẩy bàn tay to như cái nắp thùng của mình. Bà Weasley không có vẻ hoàn toàn bị thuyết phục, nhưng cuối cùng vẫn chấp thuận chia đoàn ra làm đôi, chạy hối hả về phía cửa hàng Flourish và Blotts với chồng mình và Ginny, trong khi Harry, Ron, Hermione, và Hagrid thì đến cửa hàng của Bà Malkin.

Harry để ý thấy rằng rất nhiều người qua lại đều có cái cảm xúc lo lắng giống như bà Weasley, và không một ai dừng lại để nói chuyện cả; những người đi mua hàng thì gắn với

nhau rất chặt trong nhóm của họ, thực hiện công việc của mình một cách chăm chú. Không ai có vẻ như đi mua sắm một mình.

“Có thể sẽ rất chật chội trong đó nếu chúng ta cùng vào,” Hagrid nói, dừng lại ở phía ngoài cửa hiệu Bà Malkin và cúi xuống liếc nhìn qua cửa sổ. “Ta sẽ đứng chờ ở ngoài nhé, được không?”

Thế là Harry, Ron, và Hermione cùng nhau đi vào cửa hiệu. Trong ấn tượng đầu tiên, nó trống rỗng, nhưng mà ngay khi cái cửa ra vào đóng lại phía sau ba đứa, chúng nghe thấy một giọng nói quen thuộc phát ra từ đằng sau cái giá áo choàng được điểm xuyết bởi màu xanh lục và xanh lam.

“... không còn nhỏ nữa, nếu như mẹ không để ý. Con hoàn toàn có thể đi mua sắm một mình.”

Có một tiếng lục cục nho nhỏ và giọng nói mà Harry nhận ra là của bà Malkin, chủ cửa hiệu, cất lên, “Nào, cháu bé, mẹ cháu đúng đấy, không một ai trong chúng ta nên đi loay quanh một mình, chẳng phải là vì cháu còn nhỏ đâu...”

“Xem lại xem bà gắn cái nút đấy vào đâu đi chứ!”

Một cậu bé với khuôn mặt nhợt tái nhợt và mái tóc vàng trắng xuất hiện từ đằng sau cái giá quần áo, mặc một bộ đồ rất đẹp màu xanh đậm với những nút lấp lánh ở đường viền và cổ tay. Nó lao đến cái gương và tự chiêm ngưỡng mình; phải một lúc sau nó mới nhận ra Harry, Ron, và Hermione trong gương, đằng sau lưng nó. Đôi mắt màu nâu nhạt của nó co lại.

“Mẹ này, nếu như mẹ đang phân vân không biết là có mùi gì, một con Máu Bùn vừa bước vào đấy,” Draco Malfoy nói.

“Ta nghĩ rằng không cần thiết phải dùng đến thứ ngôn ngữ đó!” Bà Malkin nói, hồi hải bước ra từ đằng sau cái giá để quần áo, tay cầm một cái thước dây và đưa thần. “Và ta cũng không muốn đưa thần được giơ lên trong cửa hiệu của ta!” bà vội vàng nói thêm vào, liếc về phía cửa ra vào, nơi cả Ron và Harry đứng đó với đưa thần trong tay, đều hướng về phía Malfoy. Hermione đứng ngay đằng sau hai đứa, thầm thì, “Đừng, thật đấy, chẳng đáng phải làm như thế.”

“Ờ, tưởng bọn mày dám sử dụng phép thuật ngoài trường học cơ đấy,” Malfoy cười khẩy. “Ai đã làm mất của mày tím ngắt thế Granger? Tao đang muốn tặng hoa cho họ đây này.”

“Đủ rồi đấy!” bà Malkin nói lạnh lạnh, nhìn ra đằng sau lưng của mình tìm người ủng hộ. “Thưa bà...”

Narcissa Malfoy bước ra từ đằng sau cái giá quần áo.

“Bỏ mấy cái đó đi mấy đứa,” bà lạnh lùng nói với Harry và Ron. “Nếu mấy cậu mà tấn công con của ta thì cứ chắc chắn rằng đó là thứ cuối cùng mà các cậu còn được làm.”

“Thật không đấy?” Harry nói, bước thêm một bước về phía trước và nhìn thẳng vào bộ mặt hơi kiêu căng mà, theo cái vẻ xanh xao của nó, vẫn có vẻ gì đó giống với bà chị. Nó đã

cao bằng bà ta rồi. “Bà sẽ gọi một vài tên Tử Thần Thực Tử đến làm việc đó đúng không nào?”

Bà Malkin kêu thét lên và đặt tay lên nơi con tim của mình.

“Thực sự thì, cháu không nên buộc tội... quá nguy hiểm để nhắc đến... bỏ đứa thần xuống đi!”

Nhưng mà Harry không hề hạ cây đũa thần của nó xuống. Narcissa Malfoy cười một cách khó chịu.

“Ta thấy rằng việc trở thành trò cưng của Dumbledore đã khiến cho cậu có một cảm nhận sai lầm về an toàn, Harry Potter. Nhưng mà Dumbledore chẳng phải lúc nào cũng có ở đó để bảo vệ cho cậu đâu.”

Harry nhìn quanh cửa hiệu một cách chế giễu. “Wow... xem kìa... thầy không có ở đây đâu! Thế thì tại sao không làm một cú nhĩ? Họ sẽ có thể tìm cho bà một phòng đôi ở Azkaban với tên chồng thất bại của bà đấy!”

Malfoy di chuyển một cách rất tức giận về phía Harry, nhưng mà vấp phải cái áo choàng dài của mình. Ron cười to.

“Mày dám nói với mẹ tao thế hả Potter!” Malfoy gầm gừ.

“Không vấn đề gì đâu Draco,” Narcissa nói, giữ nó lại bằng những ngón tay trắng gầy guộc của bà ở trên vai nó. “Ta cho rằng Potter sẽ đoàn tụ với Sirius thân yêu của nó trước khi ta trở lại đoàn tụ với Lucius đấy.”

Harry đưa đũa thần của nó lên cao hơn nữa.

“Harry, dừng!” Hermione kêu lên, nắm lấy tay của nó và cố gắng kéo xuống bên hông. “Nghĩ kỹ đi... Cậu không được... Cậu sẽ tự chuốc lấy khó khăn đấy...”

Bà Malkin rùng mình trong một khoảnh khắc, và cuối cùng quyết định coi như chẳng có gì xảy ra cả, giống như là bà đã hy vọng như vậy. Bà cúi xuống Malfoy, nó vẫn còn lờm Harry.

“Ta nghĩ là cái ống tay trái này vẫn còn có thể ngăn thêm chút nữa cháu à, để ta làm...”

“Ôi!” Malfoy rống lên, gạt tay bà ra. “Xem bà đánh những cái nút vào đâu kìa bà già! Mẹ - con không cần những thứ này nữa đâu - ”

Nó kéo cái áo qua đầu và ném xuống sàn, phía dưới chân bà Malkin.

“Con đúng đấy Draco,” Narcissa nói với một cái nhìn khinh khỉnh về phía Hermione, “bây giờ ta đã biết có những hạng nào mua đồ ở đây... Chúng ta nên đến cửa hàng Twilfitt và Tatting thì hơn.”

Và sau đó, họ sải chân bước ra khỏi cửa hàng, Malfoy cố sức lao vào Ron càng mạnh càng tốt trên đường ra cửa.

“Ừm, thật không đấy?” bà Malkin nói, nắm lấy cái áo choàng rơi trên sàn và đưa đầu đũa thần lên đó giống như máy hút bụi vậy, để cho nó rửa sạch hết những vết bẩn.

Bà dường như không để tâm khi tìm cho Ron và Harry cái áo mới vừa ý, cố gắng bán cho Hermione một cái áo của nam phù thủy chứ không phải giành cho nữ giới, và cuối cùng lời chào bọn trẻ ra khỏi cửa hàng giống như cái cảm giác không còn muốn nhìn thấy mặt chúng nữa.

“Có mọi thứ rồi chứ ?” Hagrid hỏi vui vẻ khi bọn trẻ đến bên ông.

“Cũng tạm tạm,” Harry nói. “Bác có nhìn thấy nhà Malfoy không ?”

“Có chứ,” Hagrid nói xao nhãng. “Dù mà bọn chúng không dám làm điều gì linh tinh ở trong Hẻm Xéo đâu Harry à. Đừng lo.”

Harry, Ron, và Hermione quay sang nhìn nhau, nhưng trước khi chúng có thể kéo Hagrid ra khỏi cái suy nghĩ thiếu lo lắng đó, ông và bà Weasley cùng với Ginny đã xuất hiện, tất cả đều ôm những chồng sách nặng trĩu, to tướng.

“Mọi người ổn cả chứ ?” ông Weasley hỏi. “Có áo choàng hết rồi chứ ? Được rồi, giờ chúng ta có thể vòng qua Cửa hiệu Apothecary và Eeylops trước trên đường đến cửa hiệu của Fred và George - đi gần nhau nhé...”

Cả Harry và Ron đều không mua một dược liệu nào ở cửa hàng Apothecary, bởi vì bọn chúng không học lớp Độc Dược nữa, nhưng mà cả hai lại mua những hộp thức ăn cú to dùng giành cho Hedwig và Pigwidgeon ở Trung Tâm Cú Eeylops. Sau đó, trong khi bà Weasley nhìn đồng hồ cứ từng phút một, họ tiến xa hơn nữa dọc theo phố để tìm Wizard Wheezes nhà Weasley, tiệm giỡn của Fred và George.

“Chúng ta không có nhiều thời gian lắm đâu,” bà Weasley nói. “Vì thế nên chúng ta sẽ chỉ xem xét loanh quanh thôi rồi về xe ngay nhé. Chúng ta phải ở gần nhau đấy, kia là số 92 rồi... 94...”

“Ồ!” Ron nói, dừng lại trên đường.

Được dựng lên ở phía đối diện của cửa hiệu Fronts buồn tẻ, bao bọc bởi pa nô quảng cáo ở xung quanh họ, những cửa sổ của cửa hiệu Fred và George đập vào mắt như một buổi biểu diễn bắn pháo hoa. Những người qua lại bình thường thì đang nhìn qua vai mình vào những cửa sổ sặc sỡ này, còn một số người hiếu kỳ thì đã đứng lại, sững sờ. Cửa sổ bên trái thì chói lòa bởi một đám những đồ đạc đang quay tròn tròn, nhấp nháy, cái thì nảy tung tung, cái thì vỡ toác ra, la hét inh ỏi; mắt của Harry đã mờ cả đi rồi chỉ vì nhìn vào mấy thứ đó. Còn cái cửa sổ bên phải thì được bao phủ bởi một cái áp phích cỡ bự, cũng màu tím giống như mấy cái của Bộ, nhưng mà lại được trang hoàng bởi những dòng chữ màu vàng nhấp nháy:

TẠI SAO BẠN LẠI PHẢI LO LẮNG VỀ KỂ-MÀ-AI-CŨNG-BIẾT-LÀ-AI-ĐẤY ?

THẾ THÌ BẠN NÊN LO LẮNG VỀ U-NO-POO-- <ở đây Fred và George chơi chữ, U-NO-POO đọc gần giống với YOU-KNOW-WHO - tên người ta hay dùng để chỉ Voldemort. POO thì gần với POOP, đó là một bộ phận trên cơ thể, nói ra ở đây thì không được lịch sự cho lắm, bạn tự tra nhé :D, vì thế có thể hiểu U-NO-POO là người không có bộ phận đó - ND>

CÁI CẢM GIÁC TỨC BỤNG NÀY

ĐÃ LAN RA CẢ NƯỚC RỒI ĐẤY!

Harry bắt đầu phá lên cười. Nó nghe thấy một tiếng than thở nhẹ đằng sau và quay lại, nhìn thấy bà Weasley đang nhìn chằm chằm vào bức tranh, điếng người. Đôi môi của bà khẽ cử động lên cái tên “U-No-Poo.”

“Hai đứa nó sẽ bị ám sát trong lúc đang ngủ mất thôi!” bà thì thầm.

“Không đâu!” Ron nói trong lúc đang cười rất to giống như Harry. “Cái đó tuyệt vời thật!”

Rồi nó và Harry cùng đi vào trong cửa hiệu. Nó đã chật ních toàn những người mua hàng; Harry không thể nào đến gần được những cái giá. Nó quan sát xung quanh, nhìn lên những cái hộp chồng lên nhau đến tận trần nhà: Đó là những Hộp Bánh Quy Trốn Việc mà hai anh em sinh đôi đã hoàn thiện trong cái năm cuối cùng chưa hoàn thành của họ ở Hogwarts; Harry để ý thấy Kẹo Nuga Máu Cam được mua nhiều nhất, vì chỉ còn lại có một hộp méo mó ở trên giá. Có những cái thùng đầy những đũa phép giả, những cái rẻ nhất trong lũ đó thì chỉ đơn thuần biến thành những con gà cao su hoặc những cái quần lót khi được giơ lên, còn cái đắt nhất thì đánh những vị khách không cẩn trọng vào đầu và cổ của họ, rồi có cả những cái bút lông Tự Đầy Mực, Tự Kiểm Tra Lỗi, và Trả Lời Thông Minh nữa. Có một chỗ trống được giải thoát bởi đám đông, thế là Harry chen về phía quầy, nơi có một nhóm toàn những đứa trẻ khoảng 10 tuổi đang quan sát đầy hào hứng một thằng người gỗ nhỏ tí đang bước dần lên những bậc thang dẫn đến một giá treo cổ thực sự, cả hai được đặt ở trên một cái hộp có ghi: Người Treo Cổ Tái Sử Dụng Được - hãy đánh vắn đi nếu không thì hắn sẽ đung đưa trên giá đấy!

“Bùa Chú Ngủ Ngày Công Hiệu.”

Hermione đã cố gắng để chen vào chỗ có một bàn trưng bày lớn ở gần quầy và đang đọc những thông tin ở đằng sau cái hộp mang một bức tranh màu sắc sặc sỡ về một chàng trai trẻ đẹp trai cùng với một cô gái đang ngất đi, cả hai đều đứng trên boong của một con tàu cướp biển.

“Chỉ một bùa chú đơn giản là bạn sẽ bước vào một giấc ngủ ngày 30 phút, với chất lượng đỉnh cao và rất thực, rất thích hợp để sử dụng trong những tiết học bình thường và hầu như không thể bị phát hiện ra (phản ứng phụ bao gồm cảm giác đồ dẫn và nước dãi tèm nhèm). Không bán cho trẻ em dưới 16 tuổi.” “Cậu biết gì không,” Hermione nói, nhìn lên Harry, “đó đúng là một bùa phép đỉnh cao đấy!”

“Với câu nói đó, Hermione,” giọng nói đằng sau họ vang lên, “em có thể lấy một cái miễn phí đấy.”

Fred với vẻ mặt rạng rỡ đang đứng trước mặt bọn trẻ, mặc một chiếc áo choàng màu đỏ tươi, trái ngược lại với mái tóc đang bốc cháy của nó.

“Em sao rồi, Harry?” Họ bắt tay. “Còn mắt em bị sao thế hả Hermione?”

“Cái ống viễn vọng đấm bốc của anh đấy,” cô bé nói buồn rầu.

“Ôi trời, anh quên mất mấy thứ đó,” Fred nói. “Này...”

Nó lôi một cái ống ra khỏi túi và đưa cho cô bé; cô cẩn thận mở nó ra và thấy một tấm dán dày màu vàng.

“Cứ ắp nó lên đấy, vết tím sẽ mất đi trong 1 giờ thôi,” Fred nói. “Bọn anh đang tìm một thứ loại bỏ vết bầm tím đẹp để gọn gàng hơn. Giờ bọn anh đang thử nghiệm phần lớn những sản phẩm trên chính mình.”

Hermione có vẻ lo lắng. “Cái này an toàn chứ?” cô hỏi.

“Chắc chắn là thế rồi,” Fred khích lệ. “Đi nào Harry. Anh sẽ đưa em đi xem vòng quanh đây.”

Harry để Hermione dán miếng keo lên con mắt thâm tím của cô bé và theo chân Fred về phía đằng sau của cửa hiệu, ở đó nó nhìn thấy một cái giá toàn là những trò vui với bài và dây.

“Ảo thuật của dân Muggle đấy!” Fred nói vui vẻ, chỉ vào mấy thứ đồ đạc đó. “Dành cho những người cuồng như ba, em biết rồi đấy, những người thích đồ đạc của Muggle. Bán không chạy lắm đâu, nhưng mà rất ổn định, đó là những thứ mới mẻ mà... Ồ, George đây rồi...”

Người anh em sinh đôi của Fred bắt tay Harry một cách nồng nhiệt.

“Đưa nó đi xem xung quanh à? Thế thì ra đằng sau đi Harry, ở đó bọn anh đang thực sự làm ra tiền đấy - này thằng bé kia, ăn cắp thứ gì là mày sẽ phải trả giá bằng nhiều đồng vàng đấy!” nó cảnh cáo một thằng bé đang rút vội tay khỏi cái ống có ghi bằng những ký hiệu đen ăn được - những thứ đó sẽ làm cho bạn ốm đấy!

George đẩy cái rèm bên cạnh những trò ảo thuật Muggle và Harry nhìn thấy một căn phòng tối om, nhưng rộng rãi hơn. Nhưng đồ đạc ở đây thì được xếp gọn gàng hơn nhiều.

“Các anh vừa mới sản xuất ra được một dòng sản phẩm nghiêm túc hơn,” Fred nói. “Thật là buồn cười...”

“Em không thể tin được nổi đâu, có rất nhiều người, thậm chí cả người của Bộ, cũng không thể thực hiện được một Bùa Bảo Vệ cho đẹp để một chút,” George nói. “Tất nhiên là họ đã không nhờ em dạy cho họ Harry à.”

“Đúng thế đấy... Xem nào, bọn anh nghĩ là Cái Mũ Bảo Vệ thì hơi buồn cười, em biết không, thử thách thức bạn của em bỏ bùa vào em khi em đang đội mũ này và xem cái mặt của nó khi những bùa chú đều bắn trở lại hết. Nhưng mà Bộ đã đặt mua 500 cái cho tất cả những quan chức quan trọng! Và các anh vẫn còn những hợp đồng đặt mua với số lượng lớn khác nữa!”

“Thế là các anh mở rộng ra thành những cái Áo Choàng Bảo Vệ, rồi Găng Tay Bảo Vệ...”

“... anh cho là những thứ này không thể giúp đỡ gì trong việc bảo vệ khỏi những bùa chú Không Thể Tha Thứ, nhưng với những bùa chú hoặc ma thuật cỡ nhỏ đến trung bình thì...”

“Và sau đó bọn anh nghĩ đến việc xâm nhập vào lĩnh vực của Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám, bởi vì đó đúng là máy làm ra tiền,” George tiếp tục một cách phấn khởi. “Thật là

tuyệt. Nhìn này, Bọt Đêm Tối Dùng Liền, các anh nhập khẩu từ Peru đấy. Rất tiện lợi nếu như em muốn trốn ai đó cho nhanh.”

“Và mấy cái Ngòi Nổ Chăng Bẫy của bọn anh vừa mới chạy ra khỏi cái giá kia,” Fred nói, chỉ vào một lũ những thứ đen thui kỳ dị, giống những cái còi, đang cố gắng chạy ra khỏi tầm nhìn của lũ trẻ. “Em chỉ cần bí mật làm rơi một trong những con đó thôi là nó sẽ chạy ra và tạo ra một âm thanh ầm ĩ rất hay ở chỗ khác, giúp em đánh lạc hướng tốt lắm đấy.”

“Tiện lợi thật,” Harry nói, đầy ấn tượng.

“Đây cho em,” George nói, nhặt một vài cái và ném về phía Harry.

Một nữ phù thủy trẻ với tóc vàng ngắn đang thò đầu vào trong rèm; Harry nhìn thấy rằng cô ta cũng đang mặc một chiếc áo choàng cho nhân viên màu đỏ sáng.

“Có một vị khách ngoài này đang tìm mua một cái vạc giỡn, thưa ngài Weasley và ngài Weasley,” cô ta nói.

Harry thấy rất là khó coi khi nghe người ta gọi Fred và George là “Ngài Weasley,” nhưng hai anh em lại sai chân bước ra, coi đó là bình thường.

“Cứ ở đó, Verity, tôi đến đây,” George nói ngay lập tức. “Harry, cứ lấy bất cứ thứ gì em muốn nhé được không ? Miễn phí hoàn toàn.”

“Em không làm thế được đâu!” Harry nói, nó đã rút túi tiền ra để trả cho mấy cái Ngòi Nổ Chăng Bẫy rồi.

“Em không phải trả tiền ở đây,” Fred nói chắc chắn, đẩy những đồng vàng của Harry ra.

“Nhưng mà...”

“Em cho bọn anh vay tiền để bắt đầu, các anh vẫn chưa quên đâu,” George nói nghiêm nghị. “Cứ lấy bất cứ thứ gì em muốn, và chỉ cần nhớ kể với mọi người về nơi em lấy chúng nếu như họ hỏi.”

George lướt qua tấm rèm cửa để giúp những người khách, còn Fred thì đưa Harry trở lại khu chính của cửa hiệu để tìm Hermione và Ginny, vẫn còn đang mải mê nghiên cứu Bùa Chú Ngủ Ngày Công Hiệu.

“Các cô bé đã tìm thấy những sản phẩm Nữ Phù Thủy Kỳ Diệu đặc biệt của bọn anh chưa ?” Fred hỏi. “Theo anh nào...”

Gần cửa sổ là một dãy những sản phẩm màu hồng rực, xung quanh là những cô bé đang cười rúc rích đầy hào hứng, kích động. Hermione và Ginny đều lùi lại, có vẻ đề phòng.

“Xem đi em,” Fred nói đầy tự hào. “Nhãn hiệu tốt nhất của Tình Được mà em không thể tìm được ở nơi khác.”

Ginny nhướn lông mày, nghi ngờ. “Có hiệu nghiệm không anh ?” Cô bé hỏi.

“Chắc chắn là có chứ, kéo dài những 24 giờ cho một lần dùng, phụ thuộc vào khối lượng của cậu bé...”

“... và độ hấp dẫn của cô bé nữa,” George bất thành linh xuất hiện bên cạnh mấy đứa. “Nhưng mà bọn anh không bán cho các em đâu,” nó trở nên nghiêm nghị, “không bán khi mà em đã có những 5 cậu bé vây quanh theo như các anh...”

“Những gì mà anh nghe được từ anh Ron là dối trá hết,” Ginny nói nhẹ nhàng, nghiêng người về đằng trước để lấy một cái bình nhỏ màu hồng từ trên giá xuống. “Cái gì đây?”

“Bảo đảm làm hết mụn nhọt trong vòng 10 giây,” Fred nói. “Công hiệu với tất cả mọi thứ từ nhọt mủ cho đến mụn đầu đen, nhưng mà đừng có đánh trống lảng. Hiện giờ em có hay là không hẹn hò với thằng bé tên là Dean Thomas hả?”

“Đúng, em có,” Ginny nói. “Và lần cuối cùng em gặp anh ta, anh thực sự là một người tồi chứ không phải là năm đâu. Những thứ kia là gì thế?”

Cô bé chỉ vào một túm những quả cầu tròn đầy lông mịn có màu hồng và tím, tất cả đều đang lơ lửng xung quanh sàn của một cái lồng và phát ra những âm thanh chút chút.

“Phù Phì Lùn đấy,” George nói. “Những cuộn len phun phì phì thu nhỏ, các anh không thể sản xuất kịp nữa. Thế còn Michael Corner thì sao nào?”

“Em bỏ anh ta rồi, anh ta đúng là kẻ tồi tệ,” Ginny nói, thò một ngón tay vào trong thanh chắn của cái lồng và quan sát lũ Phù Phì Lùn vây quanh nó. “Bọn nó xinh thật!”

“Bọn chúng rất là êm, đúng đấy,” Fred thừa nhận. “Nhưng mà em đang đổi bạn trai hơi nhanh thì phải?”

Ginny quay lại nhìn nó, tay cô bé chống lên mạng sườn. Có một cái nhìn hơi mang dáng vẻ của Bà-Weasley trên mặt cô bé khiến cho Harry phải bất ngờ khi thấy Fred không chùn lại.

“Đó không phải là việc của anh. Và cảm ơn anh nữa,” cô bé quay sang giận dữ với Ron, đang chui ở dưới khuỷu tay của George, ôm một đồng hồ đặc, “vì đã không kể những câu chuyện lãng mạn về em cho hai ông này!”

“Tất cả là ba Galleon, chín Sickles và một Knut,” Fred nói trong khi đang kiểm tra một lũ hộp trong tay Ron. “Bỏ ra nào.”

“Em là em của anh cơ mà!”

“Và thứ em đang xoay là đồ của bọn anh đấy. Ba Galleon, chín Sickles. Anh bớt cho em một Knut.”

“Nhưng mà em chẳng có đến ba Galleon, chín Sickles đâu!”

“Thế thì em bỏ lại đi, và nhớ là bỏ vào đúng chỗ của nó đấy.”

Ron làm rơi một vài chiếc hộp, chủi thề, và làm một hành động rất dữ tợn về phía Fred mà đã không may bị bà Weasley phát tác, bà đã chọn đúng lúc để xuất hiện.

“Nếu như mẹ còn thấy con làm thế nữa mẹ sẽ ế cho tay con dính vào nhau đấy,” bà nói nghiêm khắc.

“Mẹ ơi, cho con một con Phù Phì Lùn nhé mẹ?” Ginny nói ngay lập tức.

“Một con gì cơ ?” bà Weasley nói vẻ thận trọng.

“Xem đi mẹ, bọn nó dễ thương lắm...”

Bà Weasley di chuyển sang một bên để xem những con Phù Phì Lùn, còn Harry, Ron, và Hermione thì có một góc nhìn thoải mái ra cửa sổ trong chốc lát. Draco Malfoy đang chạy trên phố một mình. Khi nó chạy qua cửa hàng Wizard Wheezes của nhà Weasley, nó quay lại nhìn sau lưng. Mấy giây sau đó, nó vượt qua khỏi tầm nhìn của bọn nhỏ và chúng không còn thấy nó nữa.

“Chả biết bà má nó biến đâu rồi nhỉ ?” Harry lo lắng.

“Có lẽ nó đang trốn mẹ nó, theo như cái kiểu nó chạy,” Ron nói.

“Tại sao chứ ?” Hermione hỏi.

Harry chẳng nói gì cả; nó đang suy nghĩ rất lung. Narcissa Malfoy không đòi nào tình nguyện để cho đứa con cưng của bà ta biến khỏi tầm mắt mình; Malfoy phải cố gắng lắm mới có thể giải thoát mình khỏi vòng tay của bà.

Harry, rất hiểu và ghê tởm Malfoy, biết chắc chắn rằng cái lý do trốn đi đó không thể nào vô hại được.

Nó nhìn quanh. Bà Weasley và Ginny đang cúi xuống bên cạnh những con Phù Phì Lùn. Ông Weasley thì đang sốt sắng nghiên cứu những cái hộp bài Muggle. Fred và George đều đang giúp đỡ những vị khách khác. Ở phía bên kia của tấm kính cửa, Hagrid đang ngồi quay lưng lại bọn họ, nhìn quanh quẩn ra phố.

“Chui vào trong này, nhanh lên,” Harry nói, kéo cái Áo Tàng Hình của nó ra khỏi túi xách.

“Ôi, tớ chẳng biết nữa Harry,” Hermione nhìn về phía bà Weasley, lưỡng lự.

“Đi nào...” Ron giục.

Cô bé phân vân thêm một giây nữa, rồi cũng chui vào bên trong cái áo với Harry và Ron. Chẳng một ai để ý rằng bọn chúng đã biến mất; tất cả đều đang bị hấp dẫn bởi những thứ đồ của Fred và George. Harry, Ron, và Hermione len lỏi ra cửa càng nhanh càng tốt, nhưng khi bọn chúng ra đến phố thì Malfoy đã biến mất một cách hoàn hảo giống như bọn chúng đã cố len ra vậy.

“Nó đi về hướng kia kìa,” Harry thì thầm với giọng khẽ nhất mà nó có thể, sao cho lão Hagrid đang ỷ eo hát kia không thể nghe thấy. “Đi nào...”

Bọn chúng chạy gấp gáp, ngó trái phải, qua cả những cửa sổ và cửa ra vào của các cửa hiệu, cho đến khi Hermione chỉ lên đằng xa.

“Có phải nó không nhỉ ?” cô bé thì thầm. “Rẽ trái à ?”

“Một bắt ngờ lớn đấy,” Ron trả lời.

Malfoy nhìn quanh, rồi lao vào trong Hẻm Knockturn và biến khỏi tầm nhìn.

“Mau lên không mất dấu nó bây giờ,” Harry nói, chạy nhanh về phía trước.

“Người ta nhìn thấy chân của mình mất thôi!” Hermione nói với vẻ lo lắng rõ rệt khi cái áo choàng bay phần phật quanh mắt cá chân bọn nhỏ; lúc này thật đúng là khó còn có thể che kín cả ba đứa trong cái áo nữa.

“Không vấn đề gì đâu,” Harry nói nôn nóng. “Cứ nhanh lên đi!”

Nhưng Hẻm Knockturn, con phố ngang chỉ dành cho Nghệ Thuật Hắc Ám, hoàn toàn tiêu tụy. Bọn trẻ ngó vào những cái cửa sổ khi đi qua, nhưng xem chừng chẳng có một cửa hàng nào có khách cả. Harry cho rằng đúng là một sự cố lớn khi ai đó dành những thời khắc nguy hiểm và ám muội để mua những dụng cụ Hắc Ám - hoặc ít ra, bị người ta nhìn thấy mình mua những thứ đó.

Hermione thúc rất mạnh vào tay nó.

“Úi!”

“Shh! Nhìn kìa! Nó ở trong đó!” cô bé thì thầm vào tai Harry.

Bọn chúng đã dừng lại ở cái cửa hàng duy nhất trong Hẻm Knockturn mà Harry đã từng vào, cửa hàng Borgin và Burkes, nơi bán rất nhiều những vật dụng xấu xa đen tối. Ở giữa những giá hàng chứa đầy những xương xẩu và chai lọ cũ kỹ là Draco Malfoy đang quay lưng lại ba đứa, xuất hiện ở ngay đằng sau cái tủ đen to đùng mà một lần Harry đã trốn trong đó để tránh mặt Malfoy và bố nó. Theo như cách mà Malfoy đưa tay lên, nó đang nói chuyện với ai đó bằng tay mình. Người sở hữu cửa hàng, lão Borgin, một người đàn ông còng lưng với mái tóc nhếch nhác, đang đứng đối mặt với Malfoy. Ông ta đang có một cảm xúc tò mò với sự trộn lẫn của tức giận và sợ hãi.

“Nếu như ta nghe thấy họ nói gì thì tốt quá!” Hermione nói.

“Có thể chứ!” Ron sốt sắng. “Đứng yên nhé... chết tiệt...”

Nó làm rơi thêm mấy cái hộp nữa trong tay khi nó dò dẫm trong cái to nhất.

“Tai Nổi Dài, xem kìa!”

“Quá tuyệt!” Hermione nói, khi Ron gỡ những sợi dây dài có màu da người và bắt đầu chĩa chúng về phía dưới cái cửa ra vào. “Ôi, tớ mong là cái cửa không bị ềm bùa Bất Khả Xâm Phạm...”

“Không đâu!” Ron sợ hãi. “Nghe này!”

Bọn nhỏ chụm đầu lại và tập trung nghe ở đầu này của sợi dây, giọng của Malfoy rất to và rõ ràng, giống như là một cái radio vậy.

“... lão biết sửa nó thế nào chứ?”

“Có thể,” Borgin nói với giọng khiến cho ta thấy rằng ông ta không muốn tự mình làm việc này. “Ta muốn được nhìn thấy nó. Tại sao mày không mang nó đến cửa hiệu?”

“Tôi không thể,” Malfoy nói. “Nó phải ở lại chỗ của nó. Tôi chỉ cần lão chỉ cho tôi cách làm thôi.”

Harry nhìn thấy lão Borgin liếm môi, vẻ hồi hộp hiện rõ.

“Hừm, nếu không được xem trực tiếp, ta cho rằng công việc sẽ rất khó khăn đấy, có lẽ là không thể làm được. Ta không thể chắc chắn được điều gì cả.”

“Không đâu ?” Malfoy nói, và Harry biết thừa rằng, với cái kiểu nói đó, Malfoy đang nhếch mép cười. “Có thể cái này sẽ làm cho lão thêm tự tin chẳng.”

Nó di chuyển về phía ông Borgin và bị che khuất đằng sau cái tủ. Harry, Ron, và Hermione đều kéo dạt sang một bên, cố gắng quan sát nó nhưng tất cả những gì bọn chúng nhìn thấy chỉ là lão Borgin, có vẻ đang rất sợ hãi.

“Kể cho bất cứ ai,” Malfoy nói, “và ngay lập tức sẽ bị trừng phạt. Lão biết Fenrir Greyback chứ ? Ông ta là một người bạn của gia đình. Ông sẽ đến thăm thường xuyên để chắc chắn rằng ông dành cho công việc này một sự quan tâm triệt để nhất.”

“Chắc là không cần thiết phải...”

“Tôi sẽ quyết định điều đó,” Malfoy nói. “Bây giờ, tôi nên rời khỏi đây thì hơn. Và đừng có quên giữ cái đó an toàn bên mình lão, tôi sẽ cần nó đấy.”

“Có thể cậu muốn lấy ngay bây giờ chứ ?”

“Không, chắc chắn tôi không cần bây giờ, lão già ngốc lảm, làm sao tôi có thể mang thứ đó xuống phố được ? Chỉ cần lão đừng bán nó cho ai khác.”

“Tất nhiên là không rồi... thưa cậu.”

Borgin cúi gập người giống hệt như lần mà Harry đã nhìn thấy ông ta chào Lucius Malfoy.

“Không được nói với ai đấy lão Borgin, và trong đó có cả mẹ của tôi đấy, hiểu chưa ?”

“Đương nhiên rồi, đương nhiên rồi,” Borgin thềm thì, lại cúi chào thêm lần nữa.

Khoảnh khắc sau đó, chuông cửa rung mạnh và Malfoy hiên ngang bước ra khỏi cửa hiệu, có vẻ rất thoả mãn. Nó bước qua Harry, Ron, và Hermione gần đến nỗi bọn chúng lại cảm nhận được cái áo choàng phát phơ quanh mắt cá chân của mình. Trong cửa hiệu, lão Borgin vẫn đứng im như thóc, cái điệu cười giả dối ngọt xót của lão đã biến mất, lão có vẻ lo lắng.

“Như thế là sao nhỉ ?” Ron thì thềm, cuốn lại những chiếc Tai Nổi Dài.

“Chẳng biết,” Harry suy nghĩ rất lung. “Nó muốn sửa một cái gì đấy... và nó muốn đặt hàng một thứ gì đó trong kia... Các cậu có nhìn thấy được nó đưa ra cái gì khi nó nói ‘cái đó’ không ?”

“Không, nó ở đằng sau cái tủ...”

“Hai cậu ở đây nhé,” Hermione thì thềm.

“Cậu làm cái... ?”

Nhưng mà Hermione đã chui ra khỏi cái áo choàng mắt rồi. Cô bé sửa sang lại đầu tóc bằng hình phản chiếu trong cửa sổ, sau đó bước tự tin vào trong cửa hiệu, làm cho cái

chuông lại leng keng một lần nữa. Ron nhanh nhẹn nhét những cái Tai Nổi Dài trở lại dưới cái cửa ra vào và đưa một đầu cho Harry.

“Chào ông, một buổi sáng tồi tệ thật phải không?” Hermione nói vui vẻ với lão Borgin, lão không trả lời, mà chỉ nhìn cô bé với vẻ nghi ngờ. Huýt sáo rộn ràng, Hermione lướt qua một mớ những đồ linh tinh đang được trưng bày.

“Cái vòng cổ này có bán không?” cô bé hỏi, dừng lại ở trước một cái kệ có mặt trước là kính.

“Nếu như cô có một ngàn rưỡi Galleon,” lão Borgin nói lạnh lùng.

“Ồi -- hừm -- không, tôi không có từng đó,” Hermione tiếp tục bước tới. “Thế còn... cái... xương sọ tuyệt đẹp này thì sao?”

“Mười sáu Galleon.”

“À thế ra nó để bán à? Thế nó không được... giữ lại cho ai đó chứ?”

Lão Borgin liếc mắt về phía cô bé. Harry có một cảm giác khó tả rằng nó biết chính xác điều mà Hermione đang muốn làm. Rõ ràng Hermione cũng cảm thấy hồi hộp vì cô bất chợt nói hớ ra điều đó.

“Vấn đề là, cái... ơ... cậu bé vừa mới từ đây ra mà, Draco Malfoy đấy, là một người bạn của tôi, và tôi muốn mua cho cậu ta một món quà sinh nhật, nhưng mà nếu như cậu ta đã đặt trước cái gì rồi thì tôi không muốn mua cho cậu ta thứ giống hệt như thế, vì vậy nên... ừm...”

Đó là một câu chuyện khập khiễng theo ý nghĩ của Harry, và rõ ràng lão Borgin cũng nghĩ thế.

“Ra ngay,” lão hét lên. “Ra khỏi đây ngay!”

Hermione không đợi để bị nhắc lần thứ hai, cô bé chạy vội ra khỏi cửa với lão Borgin đuổi đằng sau. Khi cái chuông lại kêu leng keng, lão Borgin đóng rầm cửa lại và treo biển hiệu đóng cửa lên.

“Hừm,” Ron nói, trùm cái áo lên đầu Hermione. “Cũng đáng để thử đúng không, nhưng mà cậu hơi lộ...”

“Tốt thôi, lần sau để xem cậu làm thế nào hả Sư Phụ Phép Thuật!” cô bé nạt lại.

Ron và Hermione cãi nhau trên suốt con đường trở lại cửa hiệu Wizard Wheezes nhà Weasley, nơi mà chúng buộc phải dừng lại để sao cho không bị phát hiện bởi bà Weasley và lão Hagrid, đang có vẻ rất lo lắng vì biết rằng bọn trẻ đã biến mất. Khi đã vào trong cửa hiệu rồi, Harry kéo chiếc áo tàng hình ra khỏi người, giấu nó ở trong túi xách, và nhập bọn cùng hai đứa kia khi bọn chúng đang cố thanh minh, dưới sự buộc tội của bà Weasley, rằng bọn chúng chỉ ở trong căn phòng đằng sau thôi, và rằng bà đã không tìm kỹ xung quanh cửa hàng.